

Septembar 2014

"Zato primajte jedan drugoga, kao što je i Hristos primio vas na slavu Božju." (Rimljanima 15, 7)

Ove reči sadrže neke od završnih poruka koje je sveti Pavle u svojoj poslanici uputio Hrišćanima Rima. Tu su zajednicu, kao i mnoge druge raširene po grčko-rimskom svetu, sačinjavali vernici pridošli delom iz paganstva, a delom iz jevrejstva; dakle s vrlo različitim mentalitetom, kulturnom vaspitanjem i duhovnom osetljivošću. Njihova različitost davala je povoda osuđivanju, predrasudi, diskriminaciji i uzajamnoj netrpeljivosti, što sigurno nije u skladu s međusobnim prihvatanjem koje je Bog od njih želeo. Da bi im pomogao prevladati takve poteškoće Apostol ne nalazi delotvornije sredstvo nego da ih potakne na razmišljanje o milosti njihovog usmerenja. Isus ih je pozvao na veru posredujući im dar svoga Duha. To je bio opipljivi dokaz njegove ljubavi, kojom je primio svakoga od njih. Usprkos njihovoj prošlosti i različitom poreklu, Isus ih je primio kako bi stvorio jedno telo.

"Zato primajte jedan drugoga, kao što je i Hristos primio vas na slavu Božju." (Rimljanima 15, 7)

Ove reči svetog Pavla podsećaju nas na jedan od najdirljivijih vidova Isusove ljubavi. Tom je ljubavlju Isus za vreme svog zemaljskog života uvek sve prihvatao, osobito najodbačenije, najpotrebitije i najudaljenije. Tom je ljubavlju Isus svima nama ponudio svoje poverenje, pouzdanje i prijateljstvo, rušeći jednu po jednu prepreku, koje su ljudska oholost i egoizam podigli u društvu njegovog vremena. Isus je izraz potpuno prihvatajuće ljubavi Oca nebeskoga prema svakome od nas. Takvu bismo ljubav mi posledično morali imati jedni prema drugima. To je prva Očeva volja nad nama. Zato ne možemo dati Ocu veću slavu od one koju mu dajemo kada nastojimo prihvatati jedni druge kako je Isus prihvatio nas.

"Zato primajte jedan drugoga, kao što je i Hristos primio vas na slavu Božju." (Rimljanima 15, 7)

Kako onda živeti Reč života ovoga meseca? Ona usmerava našu pažnju na jedan od najčešćih vidova našeg egoizma i, recimo to ipak, onaj koji je najteže pobediti. To je težnja da se izolujemo, da diskriminiramo, odbacimo, da isključimo drugoga jer je drugačiji od nas i jer bi mogao omesti naš mir. Zato ćemo nastojati živeti ovu Reč života pre svega u našim porodicama, udruženjima, zajednicama, radnim skupinama. Činićemo to uklanjajući iz sebe osude, diskriminaciju, predrasude, negodovanje, nesnošljivost prema ovom ili onom bližnjem, u koje tako lako i tako često upadamo, a koji znaju tako zategnuti i potkopati ljudske odnose i poput rđe blokirati uzajamnu ljubav.

Potom ćemo u društvenom životu svedočiti sveprihvatljivu ljubav Hristovu prema bilo kom bližnjem što ga Gospod postavio uz nas, naročito prema onima koje društveni egoizam najlakše isključuje ili zastranjuje.

Prihvatanje drugoga, različitoga od nas, temelj je hrišćanske ljubavi. To je polazište, prvi korak u izgradnji civilizacije ljubavi i kulture zajedništva na koju nas najviše poziva Isus danas.

Kjara Lubik

[Reč života na mađarskom](#) - [na hrvatskom](#)